

Алла Зеліско,

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри цивільного права
Навчально-наукового юридичного інституту
ДВНЗ «Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника»

УДК 347.191.1

ПІДПРИЄМНИЦЬКІ ЮРИДИЧНІ ОСОБИ ПРИВАТНОГО ПРАВА ЯК КОРПОРАТИВНІ УТВОРЕННЯ

У статті акцентовано увагу на потребі проведення подальших наукових пошуків у сфері правової природи корпоративних юридичних осіб у силу наявності в літературі численних позицій щодо її трактування. Констатовано потребу окреслення співвідношення цього поняття з поняттям підприємницьких юридичних осіб приватного права, оскільки реалізація такого завдання сприятиме узгодженню категоріального апарату, а також послідовному використанню при моделюванні статусу підприємницьких юридичних осіб приватного права механізмів, характерних для корпоративних правовідносин. На основі аналізу наукових розробок автором підтримано позицію учених про первинність ознаки корпоративних юридичних осіб, пов'язаної із наявністю у їх засновників (учасників) комплексу майнових та немайнових прав, іменованих корпоративними. Встановлено, що в основі як корпоративних юридичних осіб, так і підприємницьких юридичних осіб приватного права знаходиться ідентичний правовий критерій — наявність майнових та немайнових корпоративних прав у засновників (учасників). Таким чином, стверджується, що для підприємницьких юридичних осіб приватного права іменитно характерною є корпоративність устрою.

Ключові слова: юридична особа, корпоративна юридична особа, підприємницька юридична особа приватного права, корпоративні права, підприємницька діяльність, засновники (учасники), товариство, правова конструкція.

Підприємницька діяльність в Україні почала формуватися в умовах відсутності попереднього досвіду її правового регулювання у зв'язку із тривалим соціалістичним періодом, який не визнавав ні приватної власності, ні правових форм ведення бізнесу. Відповідно, наукових теоретичних розробок для впровадження вказаних форм не було. Окреслена ситуація ускладнювалася також імплементацією у вітчизняну науку та законодавство інститутів, притаманних для дер-

жав із розвинутою ринковою економікою, зокрема пов'язаних із регулюванням корпоративних юридичних осіб. Переживши період так званої «екзотичності» для практиків і науковців, поняття «корпоративна юридична особа» на сьогодні є загальноживаним терміном, який пройшов і продовжує проходити постійні процеси трансформації.

На дослідженні корпоративних юридичних осіб зосереджені наукові пошуки таких провідних сучасних учених, як:

В. І. Борисова, В. А. Васильєва, І. В. Венедіктова, О. М. Вінник, М. К. Галантич, Н. С. Глузь, І. П. Грешніков, О. В. Дзера, А. С. Довгерт, І. В. Жилінкова, Ю. М. Жорнокуй, Д. В. Задохайло, О. І. Зозуляк, І. С. Канзафарова, О. Р. Кібенко, Н. В. Козлова, В. М. Косак, А. В. Коструба, О. В. Кохановська, В. В. Кочин, В. М. Кравчук, О. Д. Крупчан, Н. С. Кузнецова, І. М. Кучеренко, В. В. Лаптев, І. В. Лукач, В. В. Луць, Р. А. Майданик, В. М. Махінчук, Л. С. Нецька, В. Д. Примак, І. Б. Саракун, В. М. Селіванов, І. А. Селіванова, В. І. Семчик, І. В. Спасибо-Фатєєва, Р. О. Стефанчук, Н. І. Титова, Є. О. Харитонов, О. І. Харитонova, Я. М. Шевченко, Ю. С. Шемшученко, Г. Ф. Шершеневич, С. І. Шимон, Р. Б. Шишка, В. С. Щербина, О. В. Щербина, В. З. Янчук, В. Л. Яроцький та ін. Водночас, актуальність дослідження вказаних понять та їх правової природи не зменшується в силу опосередкованості вживання у чинному законодавстві України поняття «корпоративна юридична особа», а також різного тлумачення цього поняття у доктрині.

Викладені аргументи визначають мету цієї статі — дослідження поняття «корпоративна юридична особа» крізь призму співвідношення його із поняттям «підприємницька юридична особа приватного права». Вирішення питання про те, чи можемо ми ідентифікувати підприємницькі юридичні особи як корпоративні незалежно від їх організаційно-правової форми дозволить нам використовувати відповідні правові механізми для регулювання корпоративних відносин у цих юридичних особах. Окрім того, розкриття співвідношення цих понять сприятиме узгодженню категоріального апарату науки та практики.

Потрібно зазначити, що критерії ідентифікації юридичних осіб як корпоративних можна розкрити лише на основі комплексу ознак таких юридичних осіб. Сукупність ознак корпоративних юридичних осіб подається у правовій літературі в різних варіантах. Учені, які обґрунтовують концепцію відмінності по-

нять юридичної особи та корпоративної юридичної особи (саме на основі цієї позиції ми проводимо наукові пошуки у сфері ідентифікації підприємницьких юридичних осіб як корпоративних), формують перелік ознак, що притаманні, на їх думку, саме корпоративним юридичним особам. Зокрема Н. С. Глузь визначає наявність у корпорацій двох груп ознак: загальні — властиві для усіх юридичних осіб; спеціальні — які визначають специфіку корпорацій і відрізняють їх від інших юридичних осіб. До останніх Н. С. Глузь відносить: об'єднання капіталів і майнову участь учасників у корпорації; діяльність на основі статуту та установчого договору; складне корпоративне управління [1, с. 4]. В. А. Васильєва, наголошуючи на належності корпораціям ознак об'єднаності осіб та капіталів, спрямованості на соціально-корисну діяльність та наявності складеного капіталу, наголошує також, що цим юридичним особам притаманна мета отримання прибутку для наступного його розподілу між учасниками, а також виникнення в учасників (засновників) майнових та немайнових прав [2, с. 95]. Ю. М. Жорнокуй визначає такі ознаки: корпорацією є підприємницьке товариство; корпорація є об'єднанням капіталів, а не осіб; члени корпорації об'єднані спільним корпоративним інтересом; саме корпорація, а не її члени є власником майна; управління корпорацією через спеціально створювані органи; наявність в учасників корпорації корпоративних прав [3, с. 29]. І. В. Лукач виводить ознаки корпоративних юридичних осіб зі змісту ст. 167 ГК України (господарська організація; мета отримання прибутку, оскільки корпоративні права включають правомочності на отримання частини прибутку організації; наявність статутного капіталу або майна; поділ статутного капіталу на частки), на основі яких відносить до цих юридичних осіб господарські товариства; виробничі кооперативи; підприємства, що засновані на приватній власності двох чи більше осіб [4, с. 139].

Аналізуючи рівень відображення спе-

цифіки корпоративних юридичних осіб усіма вищевикладеними ознаками, варто погодитися із В. А. Васильєвою, що самих лише ознак, пов'язаних із союзом осіб, наявністю складеного капіталу та спільною метою для віднесення певного утворення до корпорації недостатньо, оскільки за чинним законодавством такими тоді слід вважати всі види товариств, кооперативи, фермерські господарства, громадські організації тощо. Така ситуація, на думку вченої, потребує введення додаткових критеріїв для розмежування відносин за суб'єктною ознакою або зміни підходу загалом [2, с. 96].

І справді, окремі перераховані вище ознаки відображають наявність у корпорації статусу юридичної особи і визначають її як самостійний суб'єкт правовідносин. До таких ознак, наприклад, належать: незалежність юридичної особи від зміни складу учасників; належність майна на праві власності самій корпорації, а не її учасникам; діяльність на основі статуту чи іншого роду установчих документів; організаційна єдність тощо.

Серед ознак корпорацій, які виділяє переважна більшість сучасних учених, можна виокремити ті, які відображають корпоративність устрою цих юридичних осіб: наявність спільної соціально-корисної мети; об'єднаність осіб та капіталів; створення майна корпорації за рахунок внесків учасників (засновників); виникнення в учасників (засновників) корпорації майнових та немайнових прав, що іменуються корпоративними; належність корпорацій до комерційних юридичних осіб. Викладені ознаки потребують ґрунтовного та глибинного аналізу з метою виявлення тих із них, які можна ідентифікувати як конститутивні, які найбільш яскраво відображають специфіку корпоративних юридичних осіб.

Отже, щодо наявності *спільної соціальнокорисної мети* в корпоративних юридичних особах. У сучасній доктрині вважається, що власне елемент спільної мети та спрямоване на його досягнення зобов'язання сторін (учасників) становлять основну специфіку відносин това-

риства [5, с. 189]. Вказане черговий раз підтверджує спорідненість понять корпоративної юридичної особи і товариств. Однак у науковій літературі вказується на притаманність такого роду ознаки не лише товариствам. Зокрема В. М. Кравчук обґрунтовує те, що спільність і соціальна значущість мети характерна для будь-якого утворення із статусом юридичної особи. Вчений наголошує, що юридична особа — це організація, мета якої може бути реалізована шляхом її безпосередньої участі у цивільних правовідносинах. Її соціальна природа проявляється через взаємодію мети і способів її досягнення [6, с. 51]. Досліджуючи проблеми сутності юридичної особи, В. В. Кочин також підкреслює те, що інтерес засновників знаходиться в основі формування мети юридичної особи. Учений наголошує, що «інтерес є потребою юридичної особи, що обумовлюється метою її створення, він є більш ідентифікованим (визначеним), ніж мета, а також динамічнішим явищем» [7, с. 45]. О. І. Зозуляк, досліджуючи ознаку основної мети діяльності невідприємницьких юридичних осіб, ставить під сумнів її роль у формуванні цивільно-правового становища юридичної особи. На рівні ЦК України, зазначає вчена, ця ознака майже не впливає на кристалізацію цивільно-правового статусу юридичної особи [8, с. 81].

Викладене дозволяє нам стверджувати, що вказана ознака притаманна для будь-якої юридичної особи, створеної у встановленому законом порядку. Відповідно, вона не може бути основою для визначення специфіки корпоративних юридичних осіб із позиції цивільно-правової їх сутності.

Однією із ознак, що сформовані в сучасній літературі як такі, що відображають корпоративність устрою, визначають об'єднання осіб. В. А. Васильєвою зазначено, що аналіз корпорації в літературі за ознакою союзу осіб полягає у її визнанні відповідним чином організованим колективом, воля якого визначається груповими інтересами індивідів, що входять до його складу, і який організа-

ційно та майново діє зовні як єдине ціле від свого власного імені. Вчена при цьому зауважує, що таке поєднання існує з моменту створення світу і виникає там, де є спільні справи, засновані на однакових інтересах. Але не всяке об'єднання є корпорацією. Наприклад, таким не є просте товариство [2, с. 91].

Враховуючи існуючу в ЄС конструкцію товариства однієї особи, яка була імплементована в чинне законодавство України, варто відзначити яскраво виражену тенденцію до трансформації окресленої ознаки. О. С. Яворська обґрунтовує доцільність існування товариства однієї особи можливістю розмежування майнової основи господарювання, а отже, і майнової відповідальності її засновників (учасників). Шляхом державної реєстрації, відзначає вчена, констатується «народження» нового і самостійного суб'єкта права, яким є сама юридична особа, а не фізична особа, яка її створила [9, с. 63]. Ю. Ю. Акіменко наголошує, що господарські товариства однієї особи з'являються внаслідок відсутності відповідних правових форм, що дозволяють фізичній особі стати учасником правовідносин з обмеженням власної відповідальності (особливо майнової), оскільки в разі участі фізичної особи у цивільно-правовому обігу презюмується її повна майнова відповідальність. Таке явище збагачує правові механізми з управління активами фізичних і юридичних осіб, розширює підприємницьку практику [10, с. 7]. О. М. Вінник підкреслює, що подібні товариства можуть належати лише до об'єднань капіталів. У цих видах товариств забезпечується обмеженість ризику, а в певних випадках — відповідальності учасників за результати діяльності товариства. Персональне товариство (повне чи командитне) у складі однієї особи або взагалі є неможливим, або в його створенні немає сенсу [11, с. 54].

Ідентифікують корпоративні юридичні особи також за ознакою *об'єднаності капіталів*. Зокрема Ю. Ю. Акіменко визначає корпоративну природу господарського товариства не за ознакою об'єд-

нання осіб, а саме за властивістю статутного капіталу такого господарського товариства — складеністю [10, с. 4]. Подібного роду позицію посідає Ю. М. Жорнокуй, який визначає, що корпорація є результатом, у першу чергу, об'єднання капіталів [12, с. 14]. В. А. Васильєва підкреслює, що такий капітал виступає фінансовою основою корпорації і як споживча вартість у формі конкретного майна належить на праві власності корпорації загалом. Учасники корпорації залишаються власниками вкладеного капіталу як вартості, а не як майна [2, с. 91].

Визначена у доктрині ознака складеності капіталу проявляється у *створенні майна корпоративної юридичної особи за рахунок внесків учасників (засновників), які, переходячи у власність юридичної особи, породжують комплекс майнових і немайнових прав*. Вдало природу такого трансформаційного процесу розкрила В. А. Васильєва при дослідженні корпоративної власності. Вчена зазначає, що «правовідношення корпоративної власності з множинністю суб'єктів можуть модифікуватися залежно від організаційно-правової форми юридичної особи і домовленості учасників та створювати різні ступені володіння, користування та розпорядження майном. Взавши майнову участь у створенні статутного капіталу, учасник істотним чином змінює свій статус, перетворюючи абсолютне правовідношення на квазізобов'язальне, або гібридне, правовідношення власності, до змісту якого будуть входити трансформовані речові права учасників» [13, с. 38]. Саме з огляду на такий прояв складеності капіталу слід розглядати цю ознаку як кваліфікаційну для корпоративних юридичних осіб.

Ознака ж об'єднаності капіталів (або так звана ознака складеності капіталу), подібно до ознаки об'єднаності осіб, набуває в сучасних соціально-економічних умовах *характеру фіктивності*. Адже згадана вище конструкція товариства однієї особи призводить до умовного розподілу статутного капіталу на частки, які

усі належать єдиному учаснику (засновнику).

Як зазначалося вище, участь у корпоративній юридичній особі шляхом внесення майнових вкладів спричиняє виникнення в учасника (засновника) комплексу корпоративних прав. Постає цілком закономірне питання про те, чи у всіх відносинах участі буде йтися про класичні корпоративні права. Вирішення цього питання є основою для твердження про те, які саме юридичні особи, побудовані на відносинах участі, можна ідентифікувати як корпоративні, а також у чому саме проявляється така участь. З приводу цього однозначності у науковій літературі немає. Зокрема С. С. Кравченко встановлює таку особливість корпоративних прав як їх можливість проявляти в тих чи інших правовідносинах тільки якусь одну свою якість. Науковець вважає, що вони в певних правовідносинах проявляються тільки як майнові, а в певних — навпаки, як немайнові [14, с. 4]. Висловлена позиція дає змогу стверджувати про наявну у літературі концепцію, відповідно до якої до корпоративних юридичних осіб належать ті, участь у яких спричиняє виникнення в учасника (засновника) лише немайнових прав (як-от: громадська організація, політична партія тощо). Водночас, у сучасній науці сформованою є думка, що до корпоративних юридичних осіб належать ті, участь у яких спричиняє виникнення корпоративних прав як єдиного комплексу майнових і немайнових прав. Вважаємо за доречно підтримати означену концепцію як обґрунтовану та загально визнану в якості пріоритетної. Зокрема, В. А. Васильєва розробила позицію, згідно з якою до юридичних осіб корпоративного типу належать усі організаційно-правові форми юридичних осіб, які створені з метою отримання прибутку та подальшого його розподілу між учасниками і в результаті створення яких у засновників виникає особливий вид майнових прав зобов'язального характеру, який прийнято називати корпоративним правом [15, с. 61]. Корпоративне право, зазначає

В. А. Васильєва, слід розглядати як складний сукупний об'єкт цивільних прав, що складається із низки самостійних суб'єктивних прав. Вони в сукупності складають зміст корпоративного права. Серед них є права немайнового характеру, або їх ще називають організаційними правами учасника товариства, та майнові права. Майновий компонент робить корпоративне право вартісним, що привертає увагу учасників ринку [16, с. 110].

І. С. Спасибо-Фатєєва, розглядаючи механізми правового регулювання корпоративних правовідносин, також наголошує на пріоритетності майнових прав в єдиному комплексі корпоративних прав. Учена визначає, що учасник товариства має два різновиди прав: майнове, яке, *будучи основоположним*, породжує вторинні майнові права, а також особисте немайнове право. Саме перше є оборотоздатним і його відчуження призводить до правонаступництва в нового учасника, а особисте немайнове право є необоротоздатним і воно виникає в особи, яка придбала в учасника право на частку певним, встановленим законом, способом [17, с. 193].

У межах підтримки нами концепції про єдність корпоративних прав вважаємо, що класичною конструкцією корпоративної юридичної особи є та, внаслідок участі у якій виникає майнова пов'язаність між учасником та юридичною особою, що проявляється у наявності майнових корпоративних прав. Таким чином, ми підтримуємо позицію провідних сучасних корпоративістів, зокрема В. А. Васильєвої та І. В. Спасибо-Фатєєвої, про пріоритетність майнового компоненту для ідентифікації наявності корпоративних прав і, відповідно, для ідентифікації юридичної особи як корпоративної. Майновий компонент правовідносин у корпоративних юридичних особах проявляється у тому, що їх учасники (засновники) в результаті участі у них мають також право на отримання частини прибутку від діяльності юридичної особи, а також право на ліквідаційну квоту. Аналогічна ознака є кон-

ститутивною для підприємницьких юридичних осіб приватного права. Відповідно, можна стверджувати, що *корпоративність, яка проявляється у своєрідному майновому правовому зв'язку між юридичною особою та її учасниками (засновниками), є іманентно притаманною для будь-яких підприємницьких юридичних осіб приватного права*. Наведене твердження є логічним продовженням висловлених провідними ученими позицій у сфері корпоративістики. Так, В. А. Васильєва відносить до юридичних осіб корпоративного типу ті, які створено з метою от-

римання прибутку та подальшого його розподілу між учасниками, і в результаті створення яких у засновників виникає особливий вид майнових та особистих прав (корпоративних прав) [15, с. 61]. Учена констатувала, таким чином, що будь-яка корпоративна юридична особа є підприємницькою.

У розрізі здійсненого дослідження, спираючись на викладену позицію, можемо стверджувати, що для будь-якої підприємницької юридичної особи приватного права характерною є корпоративність устрою.

Список використаних джерел

1. Глуш Н. С. Корпорації та корпоративне право: поняття, основні ознаки та особливості захисту: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.03 «Цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право». — Київ, 2000. — 19 с.
2. Васильєва В. А. Корпорації як суб'єкти корпоративних відносин // Корпоративне право України: підручник / В. В. Луць, В. А. Васильєва, О. Р. Кібенко, І. В. Спасиво-Фатєєва та ін.; за заг. ред. В. В. Луця. — Київ: Юрінком Інтер, 2010. — С. 88 — 97.
3. Жорнокуй Ю. Проблемні питання визначення поняття категорії «корпорація» та її ознак // Підприємство, господарство і право. — 2009. — № 8. — С. 29—33.
4. Лукач І. В. До питання про ознаки корпорації // Підприємство, господарство і право. — 2013. — № 3. — С. 138—142.
5. Васильєва В. А. Основні поняття (частина 2 — Корпоративне право України) // Корпоративне право Польщі та України: монографія / В. А. Васильєва, Анджей Гербет, О. Р. Ковалишин та ін.; за ред. проф. В. А. Васильєвої. — Івано-Франківськ, 2016. — С. 187—191.
6. Кравчук В. М. Корпоративне право. Науково-практичний коментар законодавства та судової практики. — Київ: Істина, 2005. — 720 с.
7. Кочин В. В. Правова сутність юридичної особи // Юридична Україна. — 2013. — № 5. — С. 43—48.
8. Зозуляк О. І. Проблеми вдосконалення правового регулювання здійснення підприємницької діяльності непадприємницькими організаціями зі статусом юридичної особи // Право і суспільство. — Вип. 1. — Івано-Франківськ: Фоліант, 2015. — С. 76—90.
9. Яворська О. С. Господарське товариство однієї особи: зб. наук. праць за матер. Міжнар. наук.-практ. конф. «Корпоративне право України та інших європейських країн: порівняльно-правова характеристика» (26—27 вересня 2014 р., м. Івано-Франківськ) / НДІ приватного права і підприємництва ім. академіка Ф.Г. Бурчака НАПрН України; за ред. д-ра юрид. наук, акад. НАПрН України В. В. Луця. — Івано-Франківськ, 2014. — С. 61—65.
10. Акіменко Ю. Ю. Особливості цивільно-правового статусу господарського товариства однієї особи (на прикладі законодавства України та ФРН): автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.03. «Цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право». — О.: Нац. ун-т «Одеська юридична академія», 2011. — 19 с.
11. Вінник О. М. Господарське товариство однієї особи // Вісник Хмельницького інституту регіонального управління та права. — 2002. — № 2. — С. 53—56.
12. Жорнокуй Ю. М. Цивилистическая основа реализации субъективного корпоративного права: монография. — Х.: Золота миля, 2012. — 186 с.
13. Васильєва В. А. Корпоративна власність: теоретичний аспект // Актуальні проблеми приватного права: матер. наук.-практ. конф., присвяч. 94-й річниці з дня народження д-ра юрид. наук, проф., чл.-кор. АН УРСР В. П. Маслова (м. Харків, 19 лют. 2016 р.). — Х.: Право, 2016. — С. 35—39.

14. Кравченко С. С. Юридична природа прав учасників господарських товариств: автореф. дис. канд. юрид. наук.: спец. 12.00.03 «Цивільне право і цивільний процес; сімейне право; Міжнародне приватне право». — Київ: НАН України, Інститут держави і права ім. В. М. Корецького, 2007. — 19 с.

15. Васильєва В. А. Корпорації як суб'єкти корпоративних відносин: матер. Всеукр. наук.-практ. семінару «Вдосконалення правового регулювання корпоративних відносин в сучасних умовах» (25—26 вересня 2009 р.). — Івано-Франківськ: Прикарпатський нац. ун-т імені Василя Стефаника, 2010. — С. 56—62.

16. Васильєва В. А. Корпоративне право як об'єкт спадкових прав: зб. наук. статей «Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України». — Вип. XXIII. — Івано-Франківськ, 2010. — С. 109—113.

17. Корпоративне управління: монографія / І. В. Спасибо-Фатєєва, О. Р. Кібенко, В. І. Борисова; за ред. проф. І. В. Спасибо-Фатєєвої. — Х.: Право, 2007. — 500 с.

Зеліско Алла. Предпринимательские юридические лица частного права в качестве корпоративных образований.

В статье акцентировано внимание на потребности проведения дальнейших научных поисков в сфере правовой природы корпоративных юридических лиц в силу наличия в литературе многочисленных позиций относительно ее трактовки. Констатирована потребность очерчивания соотношения этого понятия с понятием предпринимательских юридических лиц частного права, поскольку реализация такого задания будет способствовать согласованию категориального аппарата, а также последовательному использованию при моделировании статуса предпринимательских юридических лиц частного права механизмов, характерных для корпоративных правоотношений. На основе анализа научных разработок автором поддержана позиция ученых о первичности признака корпоративных юридических лиц, связанного с наличием у их основателей (участников) комплекса имущественных и неимущественных прав, именуемых корпоративными. Установлено, что в основе как корпоративных юридических лиц, так и предпринимательских юридических лиц частного права находится идентичный правовой критерий — наличие имущественных и неимущественных корпоративных прав у основателей (участников). Таким образом, утверждается, что для предпринимательских юридических лиц частного права имманентно характерной является корпоративность уклада.

Ключевые слова: юридическое лицо, корпоративное юридическое лицо, предпринимательское юридическое лицо частного права, корпоративные права, предпринимательская деятельность, основатели (участники), общество, правовая конструкция.

Zelisko Alla. The entrepreneurial legal entities of Private Law as corporate associations.

The legal basis of entrepreneurial activity was forming, when the general concept of the development of this activity was absent. This situation was natural for those the soviet period, because there was not a peculiar and business. As a result, scientific developments in the field of adjusting of legal forms of entrepreneurial activity were absent. This situation was complicated by the necessity of introduction to the legislation of positions about corporations. The term «corporation» passed the difficult period of development in the legal system of Ukraine. Today this term is generally accepted, but exposed to the processes of transformation. These arguments stipulate the necessity of research of concepts «the corporate legal entity» and «the entrepreneurial legal entities of Private Law». The science and practice require the decision of questions about correlation of these concepts. The research result will be establishment of possibility of the use of mechanisms of corporate relations in adjusting of the entrepreneurial legal entities of Private Law. It is established, that the criteria of belonging of legal entities to corporate need to be exposed by means of signs of these legal entities. These signs are presented in legal literature in different variants. Among these signs it is indicated: association of persons and capitals; joint aim; difficult corporate management; capital that is formed from property payments of founders (participants). An author is support the scientific position, that these signs for belonging of legal entity to the

corporation not enough. The scientific set, that the basic sign of corporate legal entity is a presence of property and non property corporate rights. An author accomplished the analysis of all existing in literature signs with the purpose of forming of main sign of corporate legal entity. It is established, that the joint aim is the sign of all legal entities of Private Law. As a result an author supported position, that this sign is not the main special sign of corporate legal entities.

In the article was investigated such sign of corporate nature of legal entity as association of persons. The legislation of Ukraine uses the legal constructions, that stipulates transformation of sign of association of persons. For example, the company of one person does not have got such sign. The author supports those scientists, who claim, that such legal construction reflects the needs of modern economic and legal relations.

An author analysed also the association of capitals as a sign of the corporate legal entities. The property of corporate legal entity is formed by the association of payments of founders (participants). These holding become property of legal entity, as a result — the participants acquire the corporate rights. The expounded positions form a conclusion, that this sign is main for corporate legal entities.

Thus, the definition of the «corporate legal entity» should be based on the sign of the presence of property and non property corporate rights of founders (participants) of legal entity. As a result, an author drew conclusion, that term «the corporate legal entity» and concept «the entrepreneurial legal entities of Private Law» have identical constitutive signs — property and non property corporate rights of founders (participants) of legal entity.

Keywords: legal entity, corporate legal entity, the entrepreneurial legal entity of Private Law, corporate rights, entrepreneurial activity, founders (participants), company, legal construction.